

FESTIVAL
RUSKÝCH
A SOVĚTSKÝCH
DIVADELNÍCH HER

V. NÁRODNÍ PŘEHLÍDKA AMATÉRSKÉHO DIVADLA

SVITAVY - 4. 11. — 26. 11. 1977

4. 11.

5. 11.

7. 11.

11. 11.

12. 11.

16. 11.

18. 11.

19. 11.

25. 11.

26. 11.

JULIUS EDLIS

KDE JE, ÁBELE, BRATR TVŮJ

MICHAIL ROŠČIN

MANŽELÉ HLEDAJÍ BYT

NIKOLAJ POGODIN

KREMELSKÝ ORLOJ

VALENTIN KATAJEV

ZTŘEŠTĚNÁ NEDELE

GRIGORIJ GORIN

... ZAPOMEŇTE NA HĚROSTRATA

S. a P. WEIGOVÍ

KDYŽ PETRUŠKA S KOCOUREM HRÁLI DIVADLO

A. S. MAKARENKO

ZAČÍNÁME ŽÍT

A. S. PUŠKIN

EVŽEN ONĚGIN

BORIS VASILJEV

A JITRA JSOU ZDE TICHÁ

RUSTAM IBRAHIMBEKOV

ŽENA ZA ZELENÝMI DVEŘMI

CELOSTÁTNÍ FESTIVAL ZÁJMOVÉ UMĚLECKÉ
ČINNOSTI NA POČEST 60. VÝROČÍ VŘSR
A 55. VÝROČÍ ZALOŽENÍ SSSR

•

FESTIVAL RUSKÝCH A SOVĚTSKÝCH DIVADELNÍCH HER

Svitavy 77

V. národní přehlídka ruských a sovětských divadelních her
amatérských divadelních souborů České socialistické republiky

FESTIVAL RUSKÝCH A SOVĚTSKÝCH HER

SVITAVY 1977

Pod záštitou ministerstva kultury ČSR, Českého ústředního výboru SČSP, České odborové rady, Českého ústředního výboru SSM, České mírové rady se sídlem v Brně, Ústředního výboru Svazu družstevních rolníků ČSR, Východočeského krajského národního výboru, Krajského výboru SČSP, Krajského výboru Odborového svazu pracovníků v kultuře a umění, Okresního výboru KSČ Svitavy.

Národní přehlídka ruských a sovětských divadelních her vstoupila do svého 6. ročníku, její tradice byla založena v roce 1972 na počest 55. výročí VŘSR a 50. výročí založení Svazu sovětských socialistických republik.

V letošním roce si celý svět připomíná 60 let od chvíle, kdy legendární výstřel Aurory zahájil novou etapu v dějinách světa.

Národní přehlídka ruských a sovětských divadelních her chce k oslavám tohoto významného výročí přispět. Jako součást Celostátního festivalu zájmové umělecké činnosti ukazuje naší veřejnosti ruskou a sovětskou dramatickou tvorbu, která se stává trvalým repertoárem v divadlech naší socialistické společnosti.

Kulturně výchovná činnost sehrála a stále sehrává důležitou

Pořádají: Okresní národní výbor Svitavy, Okresní výbor Národní fronty, Okresní odborová rada, Městský národní výbor Svitavy, Okresní výbor Svazu družstevních rolníků, Okresní výbor SČSP, Městský výbor Národní fronty, Jednotný klub pracujících ROH Svitavy za odbronné spolupráce Ústavu pro kulturně výchovnou činnost v Praze a Krajského kulturního střediska v Hradci Králové.

úlohu při formování nového socialistického člověka, využívá všech složek kultury, divadlo nevyjímajíc. Každodenně jsme svědky velkých změn, které se odrážejí i v divadelní tvorbě. A je to právě sovětská dramatika, která je nám vzorem, je pro nás inspirací, příkladem skutečně angažované tvorby, mluvící jasnou řečí ke všem divákům.

Přáli bychom si, aby i letošní přehlídka byla stejně úspěšná jako v minulých ročnících, aby pevně vrostla do povědomí občanů i souborů jako nedílná součást socialistické kultury, která se hlásí a stále bude hlásit k myšlence internacionalismu, k bratrskému a soudružskému spojení s kulturou našich sovětských přátel.

Ruské činoherní divadlo si své místo vybojovalo už před VŘSR. Etapa dvorního divadla byla uzavřena v podstatě Mejercholdovým představením Lermontovy „Maškarády“ a otevřela se etapa nová, etapa budování socialistického divadla s využitím starých pokrokových tradic a s vědomím nutnosti zachování continuity s předrevolučním vývojem divadla, etapa nových experimentálních výbojů scénických a tvorby socialistického dramatu. Jeden z prvních řídících pracovníků sovětského divadelnictví a jeho přední teoretik A. V. Lunačarskij považoval právě drama za druh literatury, který je nejbližší nové epoše, protože nejpřesněji vyjadřuje boj nového se starým. Protože drama je konfliktem, vzájemnou součinností a bojem protikladných sil, rozdílných morálních prvků a principů.

Hospodářská situace Sovětského Ruska počátku dvacátých let, vyčerpaného občanskou válkou a obranou proti intervenčním tažením, budování nového divadelnictví značně zkomplikovala. Proto se až v druhé polovině dvacátých let mohl repertoár divadel přesunout od aktualizované klasiky a agitačního repertoáru k tématice revoluční minulosti s vyhraněným antagonistickým konfliktem (Treněvova „Ljubov Jarová“, Lavreněvův „Přelom“ aj.), která se stala předznamenáním současné dramatické tvorby, vznikající v třicátých letech (A. Afinogenov, A. Kornejčuk, V. Kiršon a také N. Pogodin a V. Katajev). Přitom však třicátá léta byla desetiletím protikladů a tím i některých mylných estetických kritérií, která poněkud retardovala vývoj

ŠEDESÁT LET SOVĚTSKÉHO DRAMATICKÉHO UMĚNÍ

sovětského divadelnictví a znemožnila rozvoj některých dramatických žánrů (komedie, satirická komedie). Přesto se z ní však nestačil zcela vytrátit zájem o člověka, o jeho místo a vývoj společenských vztahů. Právě sem tedy sahají kořeny lyricko-psychologického dramatu poválečného období.

Válečné události nepřerušily činnost divadel a dramatických umělců a podnítily rychlý vznik her s válečnou tematikou (Simonov, Kornejčuk, Leonov). Po válce došlo k určitému uvolnění, které po počátečním zobrazování dílčích a nepodstatných problémů postupně v padesátých a šedesátých letech navázalo na počátky lyricko-psychologického dramatu a přerostlo pak v dominanci jediného tématu, zabývajícího se procesem utváření lidského charakteru, vztahem jednotlivce a kolektivu, otázkou zodpovědnosti člověka za obecně platné lidské hodnoty (Arbuzov, Rozov, Volodin, Radzinskij, Šatrov aj.). V současné době představuje tato „rozovsko-arbuzovská“ poetizující linie dramatiky jeden z významných a silných proudů tematicky mnohoznačné sovětské dramatické tvorby a našla a stále nachází své pokračovatele (J. Edlis, A. Vampilov, R. Ibrahim-bekov, M. Roščin a další). Věnuje se etickým, morálním problémům každodenního života, lásce a mládí, jeho hledání a uzrávání, jeho vítězstvím i dílčím prohrám.

Na tradice sociálně angažované sovětské dramatiky různých období pak navazuje druhá linie současné sovětské dramatické tvorby, objevující se v plné síle v sedmdesátých letech: publi-

cistické analytickokritické drama, které hledá a odkrývá cestu k postižení hlavních idejí, problémů a konfliktů současné epochy, bojuje za novou kvalitu mezilidských vztahů. Posuzuje problematiku v širokých souvislostech, nebojí se ostré a konkrétní kritiky (Dvoreckého „Člověk odjinud“, Gelmanova „Prémie“ aj.), ani se nevyhýbá obecnějším filozofickým úvahám. Podílí se na formování nového typu vedoucího činitele pracovního kolektivu a na snaze o zapojení všech účastníků výroby do aktivního pracovního a vůbec životního procesu. I za cenu možnosti osobní prohry nebojí se hrdina takové hry jít právě za tím, co slouží společenskému pokroku. Jádrem je střetnutí rozdílných idejí a životních principů a snaha o překonání dílčích životních protikladů a rozporů.

Třetí linií současné sovětské dramatiky, navazující na tvůrčí tradici hrdinsko-revolučního dramatu dvacátých a třicátých let, je zobrazování životních katastrof, ztrát a zvratů, zobrazování tragických stránek života s optimistickou vírou ve vítězství lidskosti (sem patří především dramaturgie Vasiljevovy novely ... a jitra jsou zde tichá“).

Všechny linie současné sovětské dramatické tvorby však nejsou pochopitelně ostře ohraničeny a vycházejí z jedné ideologické báze, aby sloužily společnému cíli: poznávání a zobrazování současného života se všemi jeho problémy a kritickému hodnocení morálně politických kvalit člověka — aktivního účastníka procesu výstavby vyspělé komunistické společnosti.

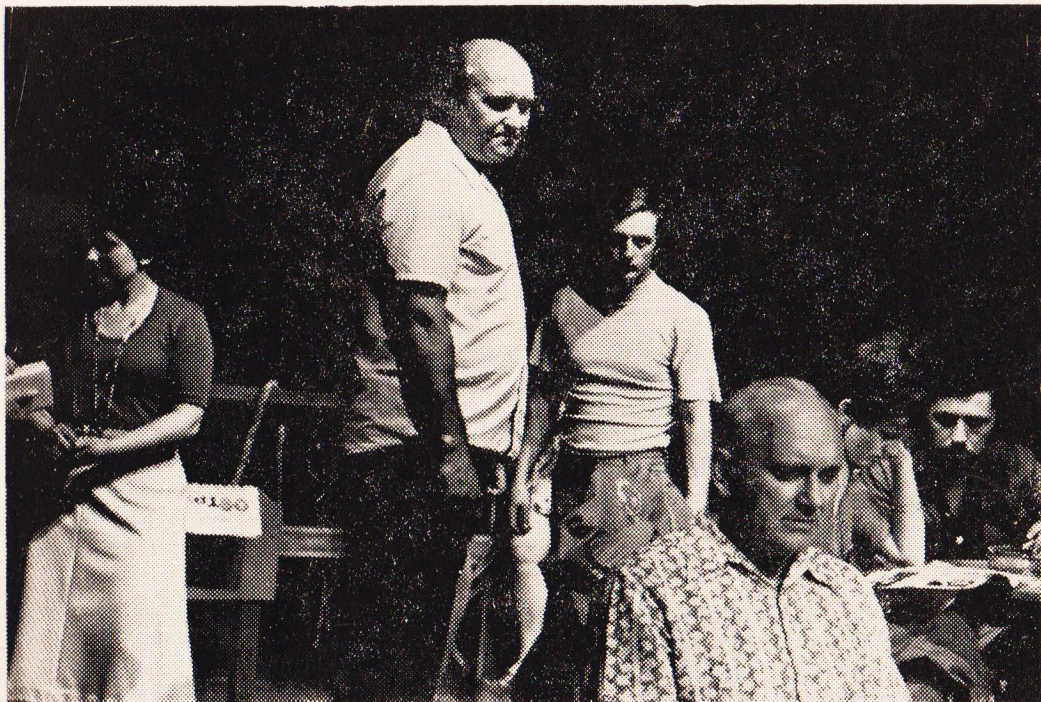
Julius Edlis

KDEŽ JEST, ÁBELE, BRATR TVŮJ?

Hra o dvou dílech

Přeložil Josef Melč

Divadelní soubor „Braník“ Obvodního kulturního domu Praha 4

Hlavní patron: Vigona, podnikové ředitelství, Svitavy

Patroni: Vigona 01, Vigona 02, Vigona 03, Vigona 07 Svitavy, Kras Moravská Třebová, JZD „Malá Haná“ Jevíčko, JZD „SČSP“ Svitavy-Hradec, Kras Radiměř, Botana Litomyšl, Koh-i-noor Litomyšl, DIU Jevíčko, MěstNV Jevíčko, ÚKZUZ Svitavy-Hradec, ČSAD Svitavy, gymnázium Svitavy, Keramické závody Svitavy

4. listopadu 1977, 19,30 hodin

OSOBY A OBSAZENÍ

Já	Rudolf Moučka	
Ona	Jaroslava Kvasničková	
On	Miloš Čížek	
Oni	Jiří Bauer	
	Miroslava Čentešová	Karel Pospíšil
	Milan Dufek	Zdeněk Přáda
	Anna Kopáčková	Miroslav Rambousek
	Josef Křenek	Luboš Schovánek
	Jiří Nebeský	Věra Svobodová
	Marta Novotná	Jana Šuchová
		Eva Vančurová

Úprava a režie: Vlastimil Fišar, člen Divadla na Vinohradech,
j. h. - Asistentka režie: Karla Klimtová - Scéna: Václav Klimt -
Hudba: Jiří Váchal - Zvuk: Jiřina Žáková - Světla: Miloš Tesař,
Bohuslav Kropáček, ing. Karel Mottl - Text sleduje: Alice Jur-
ková

Divadelní soubor „Braník“ byl založen v roce 1871 pokrokově smýšlejícími mladými lidmi, kteří prosadili myšlenku založit v Braníku spolek divadelních ochotníků, v němž by se soustřeďoval společenský život, který by nejen poskytoval zábavu, ale zároveň by dbal i na společensko výchovný aspekt.

Pro zahajovací představení dne 25. 3. 1871 byla zvolena Tylova hra „Paní Marjánka, matka pluku“. Po ní následovala řada úspěšných inscenací, až se v letech 1913—14 v divadelním souboru „Braník“ soustřeďoval všechen kulturní život tehdejší branické obce.

Centrem kulturně společenské činnosti byl soubor i ve dvacátých letech, kdy bylo v roce 1925 dobudováno branickými ochotníky vlastní divadlo, které bylo prvním stálým ochotnickým divadlem v Praze. V novém branickém divadle často hostovali známí umělci pražského Národního divadla (Pešek, Vojta, Marvan, Kchout, Šejbalová aj)., především pak v inscena-

cích české klasiky (Naši furianti, Lucerna, Matka, Maryša aj.) a klasiky světové (Cyrano z Bergeracu). Kromě klasických činoher měl soubor v repertoáru i zpěvohry, koncerty, letní slavnosti, šibřinky a dětská představení.

V současné době soubor pracuje při OKD v Praze 4. S nadšením pomáhal při rekonstrukcích divadla a úpravách interiéru a k 50. výročí postavení branického divadla (1975) a současně k 30. výročí osvobození Československa Sovětskou armádou nastudoval hru M. Gorkého „Jegor Bulčov a ti druzí“. Na studiu této inscenace se účastnil i druhý soubor OKD v Praze 4 „Vlast“, což vedlo k dočasnému spojení těchto souborů. Inscenace byla zařazena v programu III. národní přehlídky ruských a sovětských divadelních her ve Svitavách. Byl to první krok k překonávání určitých zakořeněných tendencí, inklinujících k méně náročnému repertoáru. Výrazným zřaděním do dramaturgie souboru je v tomto ohledu právě inscenace hry J. Edlise „Kdež jest, Ábele, bratr tvůj“, kterou soubor nastudoval k 60. výročí VŘSR v režii člena Divadla na Vinohradech Vlastimila Fišara a s níž se účastnil 47. Jiráskova Hronova.

SLOVO REŽISÉRA O HŘE

Edlisova hra má bezesporu silný emotivní náboj a klade závažné lidské i společenské otázky. Není to hra o válce, ale o člověku. Nepřitahuje okruhem svých problémů jen veterány války, zasahuje válečnou generací právě tak, jako bezstarostné mládí. Konečně Šolochovův Osud člověka, o němž jsme při zkouškách mnohokrát hovořili, také není jen povídkou pro staré nebo jen pro mladé a v žádném případě není jen novelou o válce. Jejím hrdinou je poválečný člověk, hrdina, který hledá své místo ve světě. Tak jako Šolochovův i Edlisovi vojáci žijí mezi námi, s námi, jsou obklopeni prací, úspěchy, nemocemi, mají nebo ztratili ženy a děti, mají rodiče a přátele. Jeden z Edlisových mužů má práci, jezdí k moři, chodí do biografu, rád se napije, nikdo mu neubližuje a přece se nemůže vzpamatovat od chvíle, kdy jej přítel zradil. Druhý byl v koncentráku, teď dře jako kůň, žádné povinnosti se nevyhýbá, má diplom, čestné uznání, žije jako každý a přece se užirá, leze po čtyřech od chvíle, kdy zradil svého druha. Setkávají se v dnešním světě, ale jejich výchozím bodem je válka jako plod fašismu. Oba dva fašismus nenáviděli, jeho bezostyšná moc však dostala jejich osudy do pohybu. Jeden z nich myslel víc na sebe, na to, jak na fašismus vyzraje, jak proklouzne a výsledek? Svou mravní šanci, na začátku stejnou, jako měl jeho přítel, zašlapal v bahně zrady. Sugestivní střetnutí svých odcizených hrdinů vystavěl J. Edlis na biblickém podobenství, v němž nedostává otázku Kain, člověk, který vraždil, ale Ábel, člověk, který byl zavražděn, ale zůstal na živu.

Vlastimil Fišar

ASTRA

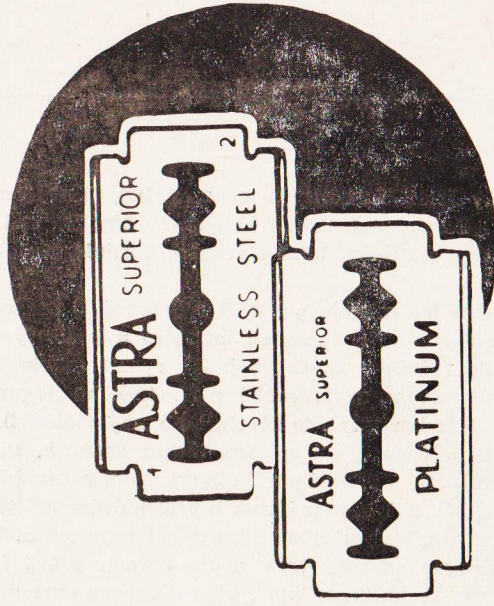
čepelky,
břitvy,
holící
strojky

značka
vysoké
kvality

Diu^{NR}

JEVIČKO

ASTRA PLATINUM SUPERIOR

Michail Roščin

MANŽELÉ HLEDAJÍ BYT

Komedie ze života o třech dílech

Přeložila Jana Klusáková

Divadelní soubor „Tyl“ Klubu pracujících Železný Brod

Hlavní patron: Technolen Svitavy

Patroni: JZD „Rudý říjen“ Radiměř, JZD Jedlová, Vlněna Brněnec, Hedva 12 Moravská Chrástová, Zemědělský nákupní a zásobovací závod Svitavy, Podnik racionalizace řezání a výpočetní techniky Svitavy, MŠLZ Březina, Komunální služby Litomyšl, Meliorace Svitavy, STS Svitavy, Družstvo invalidů Orlík Svitavy, OV Českého mysliveckého svazu Svitavy

5. listopadu, 1977, 19,30 hodin

OSOBY A OBSAZENÍ

Aljoša	Jaroslav Balatka ml.
Alena	Anita Balatková
Aljošův otec	Vladimír Mlejnek st.
	Karel Bareš
Aljošova matka	Drahomíra Janíková
Alenina matka	Eva Holcová
Alenin otec	Vlastimil Hon
Nataša	Jaroslava Bursová
Varja	Marie Bedanová
Borisov	Milan Kratochvíl
Galja	Naděžda Janková
Sekretářka	Miluše Honová
Vedoucí	Jiří Vrba
Tatána Nikolajevna	Jaroslava Dévová
Hoch	Vladimír Mlejnek ml.

Režie: Milena Procházková - Režijní spolupráce: Miloš Švarc -
Scéna: Jiří Urban - Hudba: Jaroslav Balatka ml., Vladimír Klein -
Světla: Bohumír Hanka, Jaroslav Balatka st. - Technická spolu-
práce: Věra Vrbová. Jaroslav Hoření, František Janík

SLOVO O SOUBORU

Divadelní soubor „Tyl“ je neaktivnějším souborem a jediným na okrese, který se zabývá vážnější dramaturgií divadelních her. Kladem je skutečnost, že dramaturgický výběr počítá s pokrokovou tvorbou, a to zejména s tvorbou sovětskou.

Soubor má v současné době 50 aktivních členů. Každoročně jsou uváděny 3 premiéry, které se mnohokrát reprizují. Velkou perspektivou i příslibem do budoucna je stálý příliv mladých lidí do souboru.

V posledních letech stoupla výrazně i umělecká úroveň, na které má velkou zásluhu režisér Divadla E. F. Buriana s. Josef Palla. Díky jemu získal soubor řadu ocenění na mezikrajských přehlídkách, umístil se na 1. místě na festivalu v Úpici a na 44. Jiráskově Hronovu, kdy měl na repertoáru veselohru Alexandra Vampilova Starší syn.

Soubor se zapojuje i do kulturního života nejen ve městě, ale v celém okrese. Přípravuje slavnostní programy k významným výročím, je organizátorem okresních divadelních přehlídek. Je mezi 10 sledovanými soubory v Severočeském kraji a pravidelně vystupuje na krajských akcích.

SLOVO REŽISÉRKY O HŘE

Ve hře prožívají její hrdinové problémy prvních let manželství. Již v prologu se rozhodují, zda by nebylo lépe dát se rozvést. Vzpomínají na dobu, kdy ještě neměli být a žili střídavě u rodičů a u přátel. Přitom byli oba zaneprázdněni svými povinnostmi: ona studovala, on pracoval na důležitém úkolu. Neustále museli překonávat s nasazením všech sil nejrůznější překážky všedních dnů. Konečně dostali byt. Zdálo se, že teď konečně začnou žít podle svého, že budou vychovávat dítě. Najednou však zjišťují, že nemají sílu k další společné cestě. Ve vzájemné konfrontaci přiznává každý svůj podíl viny a docházejí ke společnému závěru, že je nutné především odstranit vlastní sobectví, aby jejich manželství obstálo i v dalších zkouškách.

Milena Procházková

„S Roščinem se opět dostává na přetřes otázka práva na lásku a povinnosti být mladým. Nejenem — moci být mladým. V tom je roščinovská dramatika před rozovskou. Nejen v uměleckých kvalitách, ale i v době. Protože pocit mládí a lásky podléhá názorovým změnám, třebaže mládí a láska jako taková neprodělávají nijak závratné kvalitativní změny. Před Rozovem byl například Arbuzov a po Rozovovi třeba Volodin: mládí a láska byly u všech tří generací neměnné, ale jejich „pravomoc“ se měnila s dobou — u Arbuzova převládal entuziasmus mládí, u Rozova se začala zpochybňovat „absolutní“ pravda starších (a byla to pravda, která musela zvítězit většinou za každou cenu), u Volodina se jednoduše hlásilo o slovo právo na mládí. Raščinovské téma je úplně nové: brání uzavřený svět mládí a lásky. A dělá to šikovně, erudovaně, s argumenty. Nepřikrašluje ani jedny ani druhé. Každý je tady hrdinou i mučedníkem, každý má svoji pravdu.“

{Dr. Anton Kret — úryvek z delší stati}

**Dobře a rychle z bohatého výběru nakoupíte
OBÝVACÍ POKOJE**

SEDACÍ SOUPRAVY

OBÝVACÍ STĚNY

KUCHYNĚ

**I JEDNOTLIVÉ KUSY NÁBYTKU
V PRODEJNÁCH JEDNOTY**

**v Jevíčku, v Bystrém u Poličky, v Poličce
a ve Svitavách.**

**Na Vaši návštěvu se těší vedoucí prodejen
JEDNOTY SVITAVY**

Nikolaj Pogodin

KREMELSKÝ ORLOJ

Přeložil Alexander Levada

Ukrajinské národní divadlo Prešov

**Zahájení Měsíce československo-sovětského přátelství a oslav
60. výročí Velké říjnové socialistické revoluce**

Hlavní patron: Okresní výbor Národní fronty

Patroni: OOR, OV SDR, ONV, MěstNV Svitavy, OV SČSP, MěV SČSP Svitavy, OVS Svitavy, OV ČSŽ, OV ČSTV, OV Svazarm, JZD „SNP“ Sebranice, JZD „Poličsko“ Pomezí, Rostex Moravská Třebová, Průmysl mléčné výživy Svitavy, Restaurace a jídelny Moravská Třebová

7. listopadu 1977, 19,00 hodin

OSOBY A OBSAZENÍ

V. I. Lenin	zasl. umělec Josef Korba
E. Dzeržinskij	Ivan Stropkovský
Rybakov	M. Simko
Zabelin	Š. Semanco
Zabelinová	A. Kučerenko
Máša	T. Simková
Starší	T. Kučerenková
Bradatý	M. Kaliňaková
Pomocník	J. Jakub
Žebračka	I. Maturkanič
Žena s dítětem	M. Holováč
Dáma s pletením	A. Fabiánová
Ustrašená dáma	A. Juhásová
Skeptik	A. Simková
Optimista	A. Bittnerová
Kuchařka	M. Laš
Domovník	A. Lucík
Voják	M. Korbová
Sekretářka	Š. Kotík
Glagoljev	M. Holováč
Písařka	T. Kučerenková
Hodinář	M. Kaliňaková
Anglický spisovatel	P. Maskalík
Prodavačka panenek	A. Rebejová
Rudoarmějec	M. Jakubová
Okolojdoucí	V. Hajný
Kněz	P. Simko
Spekulant	M. Korbová
	J. Tkáč
	V. Hajný
	J. Jakub
	P. Maskalík

Muž v holinkách	M. Laš
Prodavačka slaniny	A. Fabiánová
Bezprizorný I.	M. Holováč
II.	A. Lucík
III.	I. Maturkanič
Lidé na ulici, prodavači	členové činohry
Recitátorky	M. Sisáková
	H. Ivančinová

Režie: Jaroslav Sisák - Asistent režie: M. Simko - Výtvarník: L. Šestina j. h. - Scénická hudba: V. Ljubimov j. h. - Inspice: Š. Kotík - Text sledují: A. Rebejová, M. Jakubová - Kostýmy: S. Kaanová j. h.

SLOVO O SOUBORU

Představovat kolektiv Ukrajinského národního divadla je zbytečné, vždyť letos u nás hostuje už potřetí.

V roce 1975 to byla překrásná inscenace hry Mustaje Karima „Když mě opustíš“, rok nato zhudebněná komedie Julia Edlise „Červen, počátek léta“ a v letošním roce Pogodinův „Kremelský orloj“, kde roli Lenina vytváří zasloužilý umělec Josef Korba.

Ukrajinské národní divadlo je profesionálním souborem, který od roku 1955 hraje pouze v ukrajinském jazyce nejen pro občany žijící na východním Slovensku, ale pravidelně zajíždí i na Ukrajinu. Jsou to hry ruské a sovětské, ale ve svém repertoáru má kolektiv i hry pokrokových světových autorů a nevyhýbá se ani tvorbě pro děti a mládež.

Každá návštěva Ukrajinského národního divadla na okrese Svitavy dává nahlédnout do bohatství divadelní tvorby, ať už to jsou perfektní herecké výkony, nápaditá hudba nebo působivá scéna a kostýmy.

Kladně je možno hodnotit i tu skutečnost, že kolektiv nevystupuje pouze ve Svitavách, ale zajíždí i do sousedního okresu, kde hraje pro sovětské vojáky a jejich rodiny. I tam se umění Ukrajinského národního divadla setkává s velkým a zaslouženým ohlasem.

V letošním roce je to o to významnější, že si připomínáme dvě výročí: 60. výročí VRSR a 55. výročí založení SSSR. Inscenace Kremelského orloje je důstojným a vhodným dárkem k těmto historickým událostem.

RESTAURACE a JÍDELNY

Vám ve svých závodech zajistí:

svatební hostiny, bankety, recepce, občerstvení při schůzích, zájezdech a jiných příležitostech.

Obraťte se s důvěrou na závody RaJ:

**ve Svitavách hotely SLAVIA, MĚSTSKÝ DVŮR, NÁ-
RODNÍ DŮM, restaurace NA GRUNTĚ,**

**v Moravské Třebové hotely SLAVIA, MORAVA. re-
staurace U NADĚJE a BESEDNÍ DŮM,**

**v Litomyšli hotel ZLATÁ HVĚZDA, restaurace SLUN-
CE, NA SÍDLIŠTI,**

**v Poličce hotel POLIČAN, U POŠTY, restaurace PI-
VOVAR, STAROHRADSKÁ**

Navštivte další naše závody. Informace podají ve-
doucí jednotlivých závodů a podnikové ředitelství
Restaurací a jídelen, Moravská Třebová, Cihlářova
č. 4, telefon 6552.

Valentin Katajev

DEN ODPOČINKU aneb ZTŘEŠTĚNÁ NEDĚLE

Přeložil František Šec

Divadelní soubor Domu kultury ROH ZVŮ Hradec Králové

Hlavní patron: OV ČSČK Svitavy

Patroni: JZD „9. květen“ Trstěnice, JZD „Obránců míru“ Dolní Újezd, JZD „Mír“, Městečko Trnávka, OVOS zdravotnictví

11. listopadu 1977, 19,30 hodin

OSOBY A OBSAZENÍ

Zajcev, zásobovací referent	Václav Vaňous
Klava Ignatuková, studentka	Jitka Findejsová
Kosta Galuškin, její muž	Jaroslav Teplý
Věra Karpovna, ředitelka ústavu	Marie Vaňousová
Miusov, vedoucí odbytové základny	Ladislav Frydrych
Dudkinová, žena profesora	Marta Caldrová
Dudkin, profesor	Jiří Paukert
Rosa Jeremejevna, Zajcevova žena	Hana Opálková
Lékařka	Míla Paukertová
Vrátný	Miroslav Černý
Šura.	Martina Plentová
Zdravotní sestra	Iva Heneberková
Zdravotní zřízenci	Mirda Kaše
	Ladislav Suchánek
Kuchař	Roman Opálka
Kuchťík	Petr Stach
	Josef Falt

Reže: Vladimír Kettner, člen DVÚ Hradec Králové - Výprava:
Josef Feuereisl, člen DVÚ Hradec Králové - Scéna: Jaroslav
Teplý - Text sleduje: Hana Opálková

Ochotnické divadlo má v Hradci Králové více než stoletou tradici. Do roku 1950 pracovali hradečtí ochotníci v divadelním spolku Klicpera. Zřízením profesionálního divadla byly však jejich možnosti omezeny. Skupina zájemců našla vhodné podmínky pro svoji činnost právě v závodním klubu hradeckých škodováků a začala úspěšně pracovat. Činnost souboru od té doby nebyla nikdy přerušena. Měnilo se ovšem složení, střídali se vedoucí a režiséři. Souboru po odborné stránce pomáhali i herci profesionálního

divadla a jeho umělecký růst podporovala i účast na divadelních soutěžích a přehlídkách.

Ke zdařilým inscenacím patřily „Cínový voják“, „Švédská zápalka“, „Kráska a zvíře“, „Stromy umírají vstoj“ a další. Později vznikl při souboru i kabaret mladých a část členů se věnovala nácviu her pro děti. Bohatou tradici minulých let rozvíjí soubor i v poslední době. S inscenací Jiráskovy „Lucerny“ v režii E. Trnky vystoupil v předvečer 42. Jiráskova Hronova. V roce 1973 nastudoval hru O. Zelenky „Můj komisař“ a F. Inčlána „Julie umírá každou noc“. Za inscenaci Bukovčanovy hry „Luigiho srdce“ obdrželi hradečtí na Krnovském divadelním máji v roce 1974 cenu za dramaturgii. Vysokého počtu repríz dosáhli s inscenací Frickeho „Druhé tváře“, s níž se soubor účastnil také festivalu současné divadelní tvorby Úpice 75. S oblíbenými Čechovovými aktovkami „Medvěd“, „Námluvy“ a „Bankovní jubileum“ vystupoval soubor nejen na své mateřské scéně a na mnoha zájezdech (které každoročně absolvuje), ale první dvě předvedl také na loňské IV. národní přehlídce ruských a sovětských divadelních her ve Svitavách.

SLOVO O AUTOROVÍ A O HŘE

Valentin Katajev je v povědomí české veřejnosti znám hlavně jako prozaik. Knihy „Na obzoru plachta bílá“ nebo „Syn pluku“ jsme četli jako kluci, prodchnuti touhou po dobrodružství, které u Katajeva dostávalo hluboký historický i mravní smysl, tak neochvějně stranící socialistické revoluci. Komedie „Den odpočinku“ vznikla v roce 1947. U nás našla oblibu v řadě úprav a překladů. Autor ovládá dobře principy situační komedie. A právě v neobvyklé situaci, do které se všichni hrdinové dostanou, je opět autorem položena otázka po mravních hodnotách dnešního člověka. Komedijní žánr má dnes stále vysoký standard u diváků. Přáli bychom si, aby tento standard byl dán obsahem komedie, jejím ryze dnešním společenským posláním. Není lehké právě tuto inscenaci tímto naplnit. Zvolili jsme úpravu dovolující vyzvednout Katajevův smysl pro situaci a zároveň ukazující na dnešní lidi, zapálené pro svoji práci, které potkáváme v obchodě, v autobuse i na rekreaci.

Nevíme, jak se nám nás v inscenaci podaří zachytit, ale pevně doufáme, že večer strávený s námi v divadle bude večerem skutečného odpočinku (a doufejme, že aktivního).

Petr Průša

JURANOVY ZÁVODY

národní podnik Brno. **závod 03 LITOMYŠL**

nositel vyznamenání Řád práce

osiavily v letošním roce 20 let trvání — 20 let pozitivní práce.

Postupně přecházejí na výrobu rozvojového programu hydrauliky, a pro splnění těchto náročných úkolů přijmou:

- **soustružníky**
- **soustružníky revolveráře** (vyučené i na zaučení).

Dále přijmou:

- **svářeče plamenem**
- **pracovníka do skladu materiálu**
- **pracovníka do meziskladu**
- **pomocného pracovníka**

- Mladé pracovníky připravují ve vlastním učňovském středisku. Učí profesím soustružník a zámečník.

Grigorij Gorin

... ZAPOMEŇTE NA HÉROSTRATA!

Tragikomedie o pěti obrazech

Přeložila Růžena Pochová

**Divadelní soubor „Karel Čapek“ ZK železničářů Chomutov.
členský soubor SČDO**

Hlavní patron: TOS národní podnik, Svitavy

Patroni: JZD „Vítězný únor“ Vendolí, JZD „Růžový palouček“ Morašice, ČSTP Svitavy, Státní statek Svitavy, Jednota LSD Svitavy, Zemědělský stavební podnik Svitavy, Dřevařské závody Svitavy, Dřevojas Svitavy

12. listopadu 1977, 19,30 hodin

OSOBY A OBSAZENÍ

Tisafernés, vladař Efesu, satrapa

Klementina, jeho žena

Kleón, archón basileus v Efesu

Hérostratos, trhovce z Efesu

Chrysippos, lichvář

Erita, kněžka chrámu bohyně Artemidy

Žalářník

Současník naší generace

Občané města Efesu

Jan Jandera

Marie Grimlová

Vladimír Bečvář

Jiří Hromada

Miroslav Valdman

Marie Kalivodová

František Kalivoda

Stanislav Aubrecht

Václav Bartoň

František Chrpá

Luboš Kindl

Petr Zikmund

Režie: Josef Gríml - Návrh scény: Josef Gríml - Návrh kostýmů: Marie Grimlová - Scéna a technika: Václav Bartoň s kolektivem - Kostýmy: Vlasta Bartoňová - Zvuk: Bedřich Vosáhlo - Zvuková nahrávka: HIFI-klub OV Svazarmu Chomutov - Text sledují: Božena Doušková, Marta Papoušková

Divadelní soubor „Karel Čapek“, členský soubor SČDO, je divadelním souborem Závodního klubu železničářů v Chomutově a může se pochlubit aktivní činností od roku 1945, kdy byl soubor založen. V současné době patří mezi kruh souborů krajsky sledovaných. Z posledních nastudovaných titulů stojí za zmínku především inscenace hry I. Bukovčana „Sníh nad limbou“ a pohádková hra pro mládež i dospělé F. Hrubína „Kráska a zvíře“. Chomutovský divadelní soubor se každoročně účastní všech přehlídek a festivalů amatérského divadla v okrese a se svými inscenacemi zajíždí

často i mimo okres Chomutov. Pracuje při něm i pionýrský divadelní soubor, který dosahuje rovněž dobrých výsledků. Divadelní soubor „Karel Čapek“ je také iniciátorem a pořadatelem mnoha mimodivadelních akcí, a to jak zábavného, tak politického charakteru. Každá sezóna znamená mnoho tisíc hodin volného času, které amatérskému divadlu a kulturně společenskému životu vůbec členové souboru věnují. Velký objem práce souboru má jeden jediný cíl: dávat svým návštěvníkům stále lepší divadelní umění a podělit se s nimi o radost z práce, kterou kolektiv divadelního souboru s nadšením a láskou vytváří. Proto se také snaží posunovat laťku náročnosti výš a výš. Je přáním všech jeho členů, aby se všichni návštěvníci jejich inscenací mezi nimi cítili dobře a aby z představení odcházeli spokojeni.

SLOVO REŽISÉRA O HŘE

Jestliže řekneme antika, mohlo by se zdát, že toto historické období patří neodvratně minulosti a že nemá co říci naší současnosti. Ale byla to právě antika, která položila základy evropské kultury a divadla. Jsou nám dobře známa jména velikanů té doby. Grigorij Gorin, sovětský dramatik mladé, nastupující divadelní generace, nám dnes připomíná jméno Hérostratos. Kdo to byl Hérostratos? Proč se jeho jméno nemá připomínat, proč se na Hérostrata musí zapomenout?

Generace umělců, sochařů a stavitelů budovaly v Efesu překrásný chrám zasvěcený bohyni lovu Artemidě. Chrám patřil ve starověku k sedmi divům světa a tento zavrženíhodný člověk v jediné noci jejich dílo obrátil v popel a spáleniště.

Opravdu by se mělo na Hérostrata zapomenout? Hérostratova ničemnost se stala symbolem pro další ničemy, kteří z touhy po pochybné osobní slávě dokázali a dokáží zakládat požáry, ničit díla celých generací, ničit i lidské životy.

Gorinova hra je varováním před bujením pochybné „hérostratovské slávy“, která přináší lidstvu jenom žal a oběti. Protože tato sláva nestaví nebuduje, ale jen a jenom ničí. Nejen přemíra moudrých myšlenek, dobře napsaných dialogů a přesně konturovaných postav, ale právě ona hrozba válek a zákazonosných plánů z hlav pomatenců typu Hérostrata — tedy problém bohužel stále nejčerstvější a velmi současný — to všechno nás vedlo k tomu, že jsme se rozhodli Gorinovu hru inscenovat.

Josef Gríml

TOS SVITAVY, n. p., Svitavy

vyváží své výrobky do SSSR, NDR, PLR, MLR, Jugoslávie. Kuby Kanady, Španělska, Holandska, NSR, Indie a dalších zemí světa.

Pro plnění tohoto náročného úkolu hledáme schopné, kvalifikované pracovníky, kterým můžeme nabídnout trvalé, dobře placené zaměstnání v našem podniku.

Jedná se o následující profese:

soustružníky

frézaře

vrtáře

horizontáře

elektrikáře

zedníky

manipulanty do výroby

ženy na zapracování

pracovníky na zapracování do sériové výroby

pracovníky do modernizované slévárny šedé litiny

(nevyučené zapracujeme)

U těchto profesí náš podnik poskytuje zvýhodněný tarif o 10 % a zvýhodněné sazby osobního ohodnocení.

U pracovníků do slévárny poskytujeme náborový příspěvek podle platných předpisů 9/71 FMHS. U dobrých a stálých pracovníků možnost získání přednostního pořadí v družstevní výstavbě.

- **Zájemci, hlase se na kádrově personálním útvaru TOS Svitavy, čís. telefonu 6151/301—335.**

Náborová oblast okres Svitavy.

Petr a Stanislava Weigovi

Když Petruška s kocourem hráli divadlo aneb Petrohradský karneval

**Divadlo DOPRAPO, Kulturního domu Dopravních podniků
Praha 7, členský soubor SČDO**

Hlavní patron: Okresní stavební podnik Svitavy

Patroni: Odbor školství ONV Svitavy, ODPM Svitavy, JZD „Úsvit“ Vítějeves -
JZD „Osvobození“ Lubná, Pozemní stavby Litomyšl, gymnázium Jevíčko, gy-
mnázium Litomyšl, I., II., III. IV. a V. ZDŠ Svitavy

16. listopadu 1977, 14,00 hodin

OSOBY A OBSAZENÍ

Babička	Olga Kalfiřtová
Táňa	Martina Pavlíčková
Petruška	Jiří Katz
Kocour	Petr Weig
Kupec	Vladimír Strcula
Bublinuška	Radmila Švestková
	Zdenička Stehlíková
Velmož	Jiří Dlouhý

Loutky

Smrtka	Mirka Vydrová
Čert	Čestmír Kučera
Princezna	Alena Fialová
Turek	Petr Rejzek
Cikánka	Olga Kalfiřtová
Chůva	Markéta Platilová

Karnevalové masky

Štěpánka Bretischová, Marka Haaseová, Míla Hrušková. František Kouba, Alena Rybová, Štěpa Štouralová, Ivana Ščuková, Daniela Tomečková, Vladimíra Uhrová, Jan Vydra, Jana Zatloukalová

Režie: Tomáš Masák - Choreografie: Jan Klár j. h. - Výprava: Vladimíra Sosnarová - Kostýmy: Ivana Danešová - Masky: Pavel Valach - Světla: František Váňa, Petr Uchytil - Zvuk: Karel Neugebauer - Jevištní technik: Oldřich Adámek - Představení řídí: Alena Adámková - Text sleduje: Milada Polesná

DOPRAPO se stalo v Praze pojmem, který je spojen s amatérským divadlem pro děti. Po dobu své sedmnáctileté činnosti se programově věnuje inscenování pohádkových her. Členové souboru si již dávno uvědomili, že hrát pro děti je velice zodpovědná činnost. Vždyť na představení DOPRAPA přichází velký počet dětí, které se vůbec poprvé setkávají s divadlem a od tohoto okamžiku si k němu začínají vytvářet svůj vztah. A tak záleží na každé inscenaci, jaký tento vztah bude: zda kladný či záporný. Proto soubor věnuje divadlu pro děti všechny své síly. Nebojí se organicky zapojovat do hry postupně nové složky (zpěv, tanec, hudbu) a přinášet nové formy, které přispívají k etické a estetické výchově dětí.

Úspěšná a podnětná kulturně politická činnost ělenského souboru SČDO byla mnohokrát oceněna obvodními i městskými orgány. Nejvyšší ocenění soubor obdržel k 30. výročí osvobození naší vlasti Sovětskou armádou, kdy mu bylo uděleno čestné uznání ministerstvem kultury ČSR za záslužnou uměleckou a kulturně politickou činnost. Soubor má na svém kontě i řadu cen a uznání, získaných v pěti ročnících pražských přehlídek amatérského divadla pro děti. Již dvakrát se zúčastnil Národní přehlídky amatérských divadelních souborů hrajících pro děti v Ostravě-Porubě: v roce 1973 s pohádkou manželů Bařinkových „Pohádka z Honzovy Lhoty“ v režii P. Weiga (cena za režii) a v roce 1975 s pohádkou Oubrama a Nováka „Jak se kradou princezny“ v režii T. Masáka (cena dětské poroty).

SLOVO AUTORŮ O HŘE

Když jsme hledali nový námět pro napsání pohádkové divadelní hry pro děti — divadelní hry, kterou bychom mohli dát dětem jako dárek k 60. výročí VRSR - vytanul nám na mysli Petruška, slavný balet Stravinského, který si již 66 let získává srdce diváků na celém světě. Kouzlo tohoto baletu, strhující hudba Stravinského, nápadité libreto Benoise — to vše nás inspirovalo k napsání příběhu o Petruškovi a jeho příteli kocourovi, kteří by dětem přiblížili velkou ruskou a sovětskou zemi a její statečný lid. Stravinského balet však nebyl jediným inspirujícím zdrojem. Čerpali jsme i z ruských loutkových jarmarečních frašek. Velkým pomocníkem nám byla také Velká sovětská divadelní encyklopedie, v níž jsme objevili mnohé poznatky o malé, ale významné postavičce ruského loutkového divadla a lidových skazek, jakou Petruška bezesporu je. Vždyť o Petruškovi psali pojednání i takový velikáni ruské a sovětské literatury, jakými byli Někrasov a Gorkij. Náš dík patří také řadě sovětských občanů žijících v Československu, kteří nám pomohli vytvářet atmosféru pravého petrohradského novoročního karnevalu.

A naši diváci nechť posoudí, jestli se nám to všechno podařilo.

Petr a Stanislava Weigovi

Zemědělský stavební podnik Svitavy

provádí zemědělskou účelovou výstavbu v okrese Svitavy. V současné době zajišťujeme výstavbu velkokapacitních objektů pro živočišnou výrobu — kravíny, agrochemická centra, drůbežárny apod., dále v kooperaci s národním podnikem Továrny mlýnských strojů provádíme po celé republice montáže výroben tvarovaných krmí, propojovacích a spojovacích mostů pro obilní sila.

- Pro zajištění náročných úkolů potřebujeme doplnit stav pracovníků o další odborníky, zvláště v hlavní stavební výrobě.

UČŇOVSKÉ STŘEDISKO PŘIJME UČNĚ NA OBOR:

— **ZEDNÍK, TESAŘ**

- Informace podá kádrový a personální útvar, telefon číslo 6801 Svitavy.

Anton Semjonovič Makarenko - Miroslav Stehlík

ZAČÍNÁME ŽÍT

Divadelní hra zachycující obraz nové země v období po VRSR, její přeměnu i budování nových vztahů především mezi mladými lidmi

**Divadelní soubor „Klicpera“ při Domu kultury a techniky ROH
Jihlava, členský soubor SČDO**

Hlavní patron: OV SSM a MěV SSM Svitavy

Patroni: JZD „Rozkvět“ Opatovec, JZD „Budovatel“ Lavičné, Juranovy závody Litomyšl, pedagogická škola Litomyšl, střední ekonomická škola Svitavy, Vkus Svitavy, Okresní průmyslový podnik Svitavy, Potraviný Polička - Vlněna Bystré, Botana Bystré

18. listopadu 1977, 17,00 hodin

HRAJÍ:

M. Staněk, M. Rýglová, J. Staňková J. Polanský, J. Vyskočil, Z. Král, K. Paštyka, J. Kottink, P. Lebručka, M. Vetchý, V. Pospíchal, L. Černý, V. Šťastný, M. Sochorová, D. Šprdlíková, L. Dostálová, D. Podhajská, J. Novotná

Režie a úprava: M. Junášek - Výprava: E. Milichovská j. h. - Rekvizity: H. Švehlíková - Technická spolupráce: P. Žižka - Představení řídí: B. Venkrbcová - Text sleduje: M. Polanská

SLOVO O SOUBORU

„Klicpera“, dramatický odbor Domu kultury ROH v Jihlavě, patří mezi nejstarší divadelní soubory. Oslavuje 89 let a to už je úctyhodné stáří.

Jeho začátky spadají do roku 1888, kdy čeština zněla jen někde a ne všude byla vítána.

„Klicpera“ — v tomto názvu bylo jakoby zkoncentrováno všechno, co posilovalo vědomí, upevňovalo jednotu celého kolektivu a podpora jeho příznivců — ukazovalo cestu.

Neustálé zdůrazňování národního uvědomění, vyzvedávání bohatých a slavných dějin, kulturních tradic národa — jeho velikého kulturního dědictví, touhy po pokroku a humanismu — to byl morální kredit, kterému se soubor nikdy nezpronevěřil.

Na jeho repertoáru byly hry klasické, jako např. Veselohra na mostě, Lucerna, Maryša, Jan Hus, Vojnarko, z nichž některé se hrály několikrát,

diváci se rovněž seznamovali s pokrokovými tituly světovými a hrami ze současnosti.

Ruská a sovětská tvorba má v souboru už své stálé místo, jak o tom svědčí i účast na svitavské národní přehlídce.

Titul „Začínáme žít“ není obecnstvu neznámý. Problémy mladého sovětského státu jsou zde vyličený tak, že každého nutí k zamyšlení a jsou varováním pro ty, kteří by chtěli být k mládeži lhostejní.

SLOVO O HŘE

V době po 1. světové válce a VŘSR bylo v SSSR mnoho tisíc dětí bez domova a bez rodičů. Tyto bezprizorné děti se toulaly zemí, stávali se z nich zloději, lenoši, rváči, prostitutky a pomocníky loupeživých band. Dělnická vláda si byla vědoma, že tyto děti nelze trestat vězením, ale že je nutné převychovat je. Zakládaly se kolonie pro mladistvé provinilce. Hledala se nová metoda výchovy. Vedoucím jedné takové kolonie byl ustaven A. S. Makarenko (1888—1939), který její život, přerod bezprizorných dětí v socialistického člověka, poutavě vylíčil ve svém vrcholném díle — v románě „Začínáme žít“. Dílo hned po svém vydání vyvolalo obrovský ohlas u sovětské veřejnosti a Makarenko se stal přední osobností sovětské pedagogiky. Jeho pedagogická poéma je dílo velmi rozsáhlé a obsažné, řešící nejen složité vztahy jedinců uvnitř kolonie, ale i ve styku s okolním světem v průběhu osmi let, a proto není možné převést ji na jeviště beze zbytku. M. Stehlík se proto ve své dramatizaci (z roku 1949) pokusil zachytit ve vývoji nejtýpější postavy kolonie a hlavní zásady Makarenkovy výchovné práce. Na přelomu 40. a 50. let proběhla tato dramatizace mnoha našimi scénami a v posledních letech se k tomuto námětu — ať už v dramatizaci Stehlíkově či ve vlastních úpravách — mnohá profesionální i amatérská divadla opět vrací.

„Z čeho vyplývá cíl výchovné práce? Samozřejmě, že vyplývá z našich společenských potřeb, z úsilí lidu, z cílů a úkolů naší revoluce, z cílů a úkolů našeho zápasu. proto formulace těchto cílů nemůže být vyvozena ani z biologie ani z psychologie, nýbrž pouze a jedině z naší společenské historie, našeho společenského procesu.“

A. S. Makarenko

Okresní průmyslový podnik Svitavy

SE SÍDLEM V POLIČCE

přijme pro své provozovny:

Kovovýroba Svitavy, ul. gen. Svobody 10:

- soustružníka
- strojní zámečníky
- muže a ženy na zapracování na výrobu věder a konví
- zámečníka-svářeče
- administrativní pracovníci

Kovovýroba Litomyšl-Lány:

- zámečníka-svářeče na výrobu vodních žacíh strojů ESOX
- svačínářku-uklízečku

Ředitelství podniku v Poličce

- vrátné-hlídače pro novou budovu správy podniku (od října 1977)
- uklízečku (i do vedlejšího pracovního poměru pro nový objekt (od října 1977)

Na všech pracovištích jednosměnný provoz.

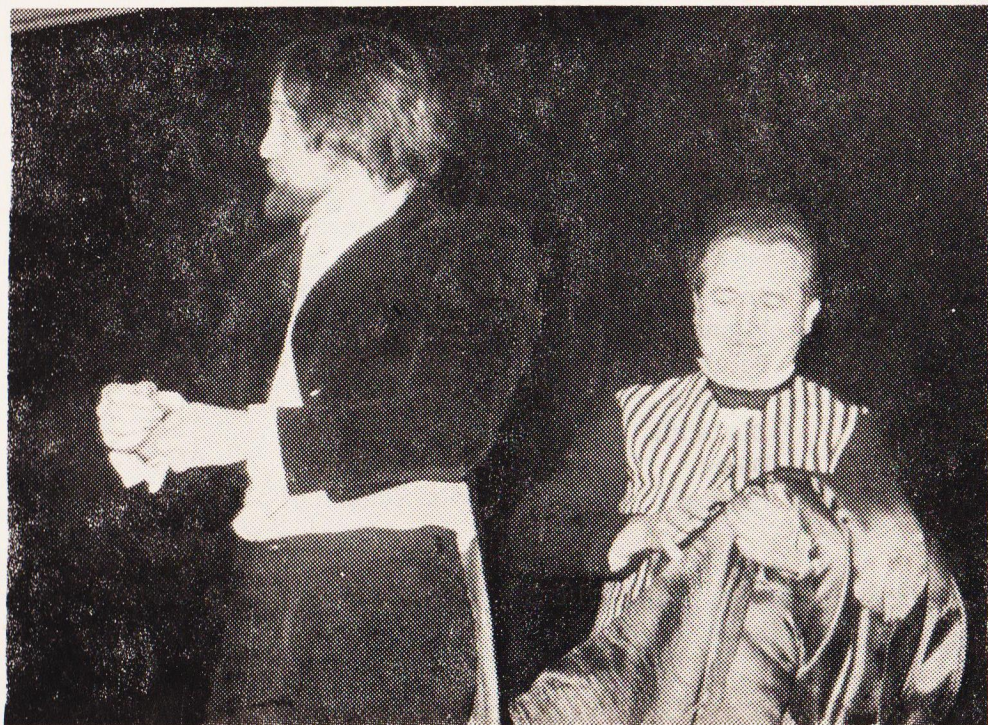
- Informace podá osobní oddělení správy podniku v Poličce nebo vedoucí provozoven.

Alexander Sergejevič Puškin

EVŽEN ONĚGIN

Dramatizace Jaroslav Janovský

Divadelní soubor „Jiří“ KaSS Poděbrady

Hlavní patron: Vertex, podnikové ředitelství Litomyšl

Patroni: Vertex 01 Litomyšl, JZD „Záhoran“ Cerekvice, JZD „Z. Nejedlého“ Litomyšl, Státní statek Moravská Třebová, Pivovar Svitavy, Drupork Svitavy, Východočeský průmysl masný Svitavy, Modeta Litomyšl, Silniční stroje a zařízení Cerekvice, Silnice národní podnik Litomyšl, Kovopol Litomyšl

19. listopadu 1977, 19.30 hodin

OSOBY A OBSAZENÍ

Lenský	Jaroslav Kodeš
Oněgin	Jiří Seidl
Tatána	Jaroslava Pavlíčková
Olga	Ludmila Seidlová
Larinová	Marie Dřevová
Chůva	Anna Hutová
Zarjecij	Karel Myšák
Quillot	Eduard Macháček
Kněžna	Věra Knoblochová
Teta	Dana Vokálová
Pustakovová	Bohumila Vosáhlová
Pustakov	Ladislav Frančík
Fljanov	Jaroslav Koloděj
Pěťuškov	Ladislav Langr
Gvozdin	Jaroslav Vokál
Důstojník	Miroslav Hraběta
Dáma	Jana Hrabětová
Generál	Viktor Knobloch

Režie a úprava: Jan Pavlíček - Světla: Jiří Folprecht - Zvuk: Karel Myšák ml.

Divadlo se začalo hrát v Poděbradech již v roce 1820, kdy pokrokoví studenti v čele s básníkem a dramatikem Františkem Turinským a hudebním skladatelem Jiřím Šantlem hráli dvanáct let v kapli poděbradského zámku české a německé divadelní hry. Po velkém požáru města v roce 1832 se přestalo divadlo v Poděbradech provozovat. Až v roce 1861 byl založen divadelní soubor „Jiří“, který tu hraje dodnes. V nedávné minulosti namnoze

s předními herci profesionálními (Vydra, Deyl, Kohout, Korbelář, Dostálová), v současné době ryze amatérsky. Je jedním z dnes již mála předních souborů Středočeského kraje, s nímž nepracuje profesionální režisér.

Národní přehlídky ruských a sovětských divadelních her ve Svitavách se poděbradští zúčastňují letos potřetí. Po Andrejevově hře „Ten, který dostává poličky“ v roce 1973 a Makajenokově „Tribunálu“ v roce 1975 přijíždí soubor s autorem nad jiné milovaným a hrou známou po celém světě.

SLOVO REŽISÉRA O INSCENACI

Jednou z nádherných vlastností člověka je schopnost v širokém kolektivu individuálně chápat umění. Z tisíce čtenářů bude tisíc možností, jak přečíst knihu za použití své fantazie, měřítkem vlastních hodnot. Dejme tuto možnost také poděbradské inscenaci, která čte veliké dílo Puškinovo svým zlomkem schopnosti. A snad je i k dobru věci, že se nesnaží dopátrat toho, jak by se mělo toto dílo vyložit, jak by se mělo díky puškinovské díky puškinovské tradici hrát, jak by se mělo vědět, jak to tehdy velikán Puškin myslel atd. Při reprízách poděbradské inscenace „Evžena Oněgina“ se vysklytly názory renomovaných režisérů a la „tak to chápal Puškin a já“. Učinit podobnou úvahu a dokonce ji i realizovat nejsem schopen. Vraťme se k počátku myšlenky: poděbradský soubor víc instinktivně než vědomě hledal svůj tvar a vytvářel režijní knihu. Do jaké míry bude divák ochoten jeho intuici přijmout, ukáže i publikum svitavského festivalu, ke kterému se obrácím s prosbou, ať raději čeká méně; neboť čím větší perla literatury, tím více vyniknou nedostatky ochotnického snažení. Snad pak obdrží více, neboť věřím, že Puškinův duch dokáže mnohé překonat.

Jan Pavlíček

„Sny a léta se nevracejí“

A. S. Puškin

Skleněnou mikrovalu AKUVER

● sloužící k ochraně sluchu vyrábí ●

vyrábí

VERTEX

NÁRODNÍ PODNIK LITOMYŠL

nositel Řádu práce

Dodává:

ŘEMPO

Pro soukromé odběratele:

ZDRAVOTNICKÉ PRODEJNY

Boris Vasiljev

... A JITRA JSOU ZDE TICHÁ

Dramatizace Jarmila Černíková

**Divadelní soubor „Tyl“ při Městském kulturním středisku
Rakovník**

Hlavní patron: Hedva 01 Moravská Třebová

Patroni: Hedva podnikové ředitelství, Hedva 15, Hedva 16 Moravská Třebová, JZD „Družba“ Moravská Třebová, JZD „Pokrok“ Staré Město, JZD „Rovnost“ Chornice, Armaturka Vranová Lhota, Lesní závod Svitavy, Státní rybářství Litomyšl, Kras Chornice, vojenské gymnázium J. Žižky Moravská Třebová

25. listopadu 1977, 19,30 hodin

OSOBY A OBSAZENÍ

Vypravěč	Jan Korf, nositel zlatého odznaku J. K. Tyla
Fedot Jevgrafovič Vaskov	Pavel Kubla
Kirjanovová	Helena Tvrzová
Rita Osjaninová	Alena Mutinská
Žeňa Komelkovová	Eva Karnoldová
Galja Četvertakovová	Nadja Plincnerová
Líza Bričkinová	Jaroslava Perglerová
Soňa Gurvičová	Jaroslava Cermanová
	Věra Svobodová
Nacističtí parašutisté	Jiří Svoboda
	František Mutinský
	Jiří Gebhart
	Josef Cerman

Režie: Josef Kettner, člen DJW Praha j. h. - Výprava a kostýmy: Milan Čech, člen KD Kolín j. h. - Choreografie: Karel Bednář, AMU Praha j. h. - Klavír: Radim Smýkal - Asistent režie: Jan Korf, nositel zlatého odznaku J. K. Tyla - Světla: Ladislav Dufek - Zvuky: Josef Zamazal - Maskér: Josef Gebhart - Účesy: Marie Zamazalová - Kostýmy: Jana Kublová - Rekvizity: Irena Korfová - Technika: Ladislav Dufek, Václav Karnold, Josef Němeček, Karel Karnlod - Představení řídí: Zdeňka Karnoldová - Text sledují: Jaroslava Marková, Eva Reidlová

Představení je hráno bez přestávky

Divadelní soubor „Tyl“ při MěKS v Rakovníku má již dlouholetou tradici. V roce 1972 oslavil své 100leté trvání a zároveň 165. výročí sehrání prvního českého představení v Rakovníku.

Přestože se soubor v poslední době soutěží nezúčastňoval, nedá se říci, že by nebyl činný. Je členským souborem SČDO; v soutěži aktivity, vyhlášené SČDO a SKKS v roce 1974—75 se soubor umístil na 2. místě. V roce 1975 obdržel čestné uznání ministra kultury ČSR za svoji práci a v roce 1976 se v soutěži aktivity umístil na 6. místě.

Se svou inscenací dramatizace B. Vasiljeva „... a jitra jsou zde tichá“ se zúčastnil letošní krajské přehlídky vyspělých divadelních souborů, v červnu ji sehrál na XVII. divadelní Spišské Nové Vsi a rovněž s velkým úspěchem v srpnu na 47. Jiráskově Hronově, kde za ni obdržel hned tři ceny: cenu MK ČSR za emotivně působivé ztvárnění velké humanistické myšlenky hry, cenu ÚV SČSP za nejúspěšnější inscenaci sovětské hry a cenu KKS v Hradci Králové představitelky postav Rity, Ženi, Galji, Lízy a Soni za kolektivní hereckou tvorbu.

SLOVO O AUTOROVÍ A O HŘE

Boris Vasiljev, současný sovětský prozaik a filmový scénárista, jehož literární díla jsou známa po celém Sovětském svazu, se plně věnoval umělecké činnosti od svých 36 let. Byl původním povoláním voják — v roce 1941 absolvoval vojenskou akademii a se zbraní v ruce prošel celou druhou světovou válku.

V roce 1953 absolvoval autorské semináře, které vedl známý sovětský dramatik Nikolaj Pogodin.

Nejpopulárnějším Vasiljevovým dílem se stala povídka „A jitra jsou zde tichá“, která se dočkala podoby nejen divadelní (v Moskevském divadle na Tagance), ale i operní a konečně i filmové, za kterou byl Boris Vasiljev jmenován laureátem státní ceny.

Právem se příběh staršiny Vaskova a 5 dívek — vojnů protiletadlové baterie — odehrávající se za druhé světové války, stal tak oblíbený. Autor v něm líčí osudy lidí s velikou přesvědčivostí a životní pravdivostí. Nelaňuje na růžovo, ale také nepropadá beznaději. A jeho hrdinové, postavení do mimořádné situace, jsou lidé jako my: hledající a nalézající, chybující a mýlící se, ale nevzdávající se v boji proti všemu, co mrzačí a ničí člověka.

Jarmila Černíková

„Naučíme se vítězit, až se nebudeme bát přiznávat své porážky“.

V. I. Lenin

EXKLUZÍVNÍ BROKÁTOVÉ ŠATOVKY
vyrábí národní podnik HEDVA Moravská Třebová

Nabídka novinek:
Průzkumová prodejna n. p. HEDVA, Moravská Třebová,
náměstí VŘSR

Rustam Ibrahimbekov

ŽENA ZA ZELENÝMI DVERAMI

Hra o třech dějstvích

**Divadelní soubor ZK ROH Chemických závodů Jiřího Dimitrova
Bratislava, nositel ceny Antonína Zápotockého
Slavnostní zakončení V. národní přehlídky**

Hlavní patron: ADAST Polička

Patroni: JZD „Vysočina“ Bystré, JZD „Pochodeň“ Korouhev, ČSAO Polička, MěstNV Polička MěV SČSP Polička, Koh-i-noor Polička, Vysílač Pohodlí, Semenářský statek Polička, Východočeský průmysl masný Polička, Pivovar Polička, Tofa Polička

26. listopadu 1977, 19.30 hodin

OSOBY A OBSAZENÍ

Nuri	Viktor Števula
Zejnab	Valika Pašková
Farid	Vlado Rozboril
Ali	Alfred Urbašek
Šargia	Alžběta Pašková
Dašdamirov	Anton Ondruš
Mansúr	Dušan Krč
Salech	Jaroslav Štefek
Farida	Erika Fandlová
Rena	Jana Kupcová
Enver	Marian Miklenšič
Rahimov	Kamil Jurík
Zástupce	Ján Dolinay
Tevatros	Eugen Cako
Svatební hosté	Viera Bugárová
	Viera Hlásna
	Viktor Šajnoha

Režie: Beňo Michalský j. h. - Scéna: Milan Ferenčík, absolvent
VŠMU j. h. - Kostýmy: Ľubica Juríková, absolventka VŠMU j.
h. - Světla: Dušan Štukovský - Zvuk: Michal Faltan - Technická
spolupráce: Viera Bugárová, Jozef Paško - Představení řídí:
Viktor Šajnoha - Text sleduje: Viera Hlásna

Divadelní soubor ZK ROH CHZJD, držitel plakety G. F. Belopotockého a podnikového vyznamenání „Vzorný dimitrovec“, vznikl v roce 1948 a v příštím roce oslaví tedy svoje třicetileté jubileum.

Za dobu své činnosti prošel různými přeměnami — od malých, bojácnych krúčků „po prknech, která znamenají svět“, přes léta trvalé amatérské

práce až po dnešní úroveň zralého amatérského souboru. Byly to roky hledání vlastní cesty poctivou a svědomitou amatérskou divadelní prací přes dramaturgii a režii z vlastních řad, přes metodickou pomoc profesionálních kulturních pracovníků a nakonec i spoluprací s profesionálními režiséry a herci.

Na inscenaci bulharského dramatika I. Radoeva „Červená a hnědá“, kterou soubor nastudoval u příležitosti stého výročí svého mateřského závodu, dokázal, že je možná a velmi prospěšná spolupráce s profesionálním umělcem, a to nejen co se týče režie, ale i samotného ztvárnění ústřední postavy. Soubor takto získal cenné zkušenosti a odvádí práci na vyšší úrovni. Při této příležitosti je třeba připomenout profesionální pomoc začínajícího režiséra Viktora Lukáče, Jána Puškára, Beňa Michalského, zasl. umělce Ela Romančika a Dušana Kaprálika.

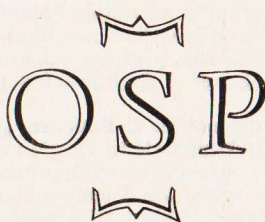
Za těchto okolností vyrostly v souboru herecké osobnosti a získaly za svoji činnost různá ocenění. Také na krajských a celoslovenských přehlídkách obdržel soubor mnohé trofeje.

Za svoji dosavadní činnost nacvičil soubor 52 inscenací, s nimiž odehrál 176 představení za účasti asi 53 000 diváků. Již šestkrát se zúčastnil celoslovenské divadelní přehlídky ve Spišské Nové Vsi a dvakrát reprezentoval slovenské amatérské divadelnictví na celostátní přehlídce na Jiráskově Hronově.

Inscenací hry R. Ibrahimbekova „Žena za zelenými dveřmi“ si soubor opět pozdvihl latku náročnosti výše a chce tímto pozdravit oslavy 60. výročí VRSR. Zmobilizováním všech sil souboru a za pomoci režiséra Beňa Michalského se snaží dokázat, že síly, věnované této inscenaci, nebyly vynaloženy zbytečně.

SLOVO O HŘE

Azerbajdžánský dramatik Rustam Ibrahimbekov není u nás docela známý. Ve svých hrách se zabývá hluboce morálními problémy všedního života, odrážejícími se v charakterech mezilidských vztahů. Hra „Žena za zelenými dveřmi“ vypráví o každodenním životě obyvatelů jednoho domu v Baku a je výzvou lidem, aby netrpěli jakékoliv projevy nespravedlnosti o porušování humanity a neváhali postavit se proti nim. Výzvou neidealizující, která nezakrývá možnosti komplikací a osobní úhony. Ona žena za ze lenými dveřmi je symbolem křivdy a zároveň mírou lhostejnosti či osobní statečnosti ostatních lidí, s nimiž se ve hře setkáváme.

Okresní stavební podnik ve Svitavách

PŘIJME DO ZAMĚSTNÁNÍ:

- **PRÁVNÍKA**
- **REFERENTA BOZ**
- **PRACOVNÍCI KPŮ**
- **VYUČENÉ ZEDNÍKY**

Platové zařazení podle platných předpisů.

- **Bližší informace podá kádrový a persoální útvar Okresního stavebního podniku Svitavy, V zahrádkách, číslo telefonu 6881—5.**

Festival ruských a sovětských divadelních her Svitavy 1977.

Vydal řídící výbor FRSDH. Odpovědná redaktorka L. Kružíková. Text programu připravila A. Gasparičová. Obálka: Jaroslav Cheben.

Náklad 1 000 kusů.

Vytiskly Východočeské tiskárny, n. p., Pardubice, provoz Svitavy.